

การศึกษาเปรียบเทียบประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬากับปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดนครสวรรค์

A Comparison of Sports Competition Experience and Sports Motivation with Demographical Factors of Students at the Sports School in Nakhon Sawan Province

วันดี คำท่า^{1*}, ศรีสมร สุริยาศทิน², มณฑิรา จารุเพ็ง³ และอุมาภรณ์ สุขารมณ⁴
Wandee kamtam^{1*}, Srisamom Suriyatsin², Momthira Jaruppheng³
and Umapon Sucaromana⁴

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท, หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

¹ Master student, the degree Master of Science, Counseling Psychology, Ramkhamhaeng University

² รองศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

² Associate Professor Dr., Faculty of Education Ramkhamhaeng University

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ Assistant Professor Dr., Faculty of Education Srinakharinwirot University

⁴ อาจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

⁴ Dr., Faculty of Education Ramkhamhaeng University

* Corresponding author, E-mail: dday_2526@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬากับปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาต่อปี การศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ รวมทั้งสิ้น จำนวน 175 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 90 คน เป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 85 คนจากนั้นใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามขนาดสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ และหาคุณภาพเครื่องมือหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน t-test, One-way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์มีประสบการณ์ต่อการแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจภายในแรงจูงใจภายนอกด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง
2. นักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ที่มีเพศแตกต่างกันมีแรงจูงใจภายในและภายนอกไม่ต่างกัน แต่ระดับชั้นและจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาต่อปีการศึกษา มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่มีระดับ .05 นักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ ที่มีเพศ

และระดับชั้น แตกต่างกัน มีประสบการณ์ในการแข่งขันไม่ต่างกัน ยกเว้น จำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา ต่อปีการศึกษาแตกต่างกันมีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬา ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
คำสำคัญ: ประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬา, แรงจูงใจด้านกีฬา

Abstract

The purposes of this research were to compare sport experiences competitions sports motivations and individual characteristics of Nakhon Sawan Sport School students classifying by sex, class level, and number of sport competitions/per academic year. Using the proportional stratified random sampling to select the sample of 175 Nakhon Sawan Sports School student, consisted of 90 male and 85 female Then Calculate the proportion Sample groups and Proportional Stratified Random Sampling. The research instruments used in data collection, questionnaire experience of sport competitions and sports motivation, questionnaires Validation of the Test had reliability equal .95, Analysis by using Frequency, Mean, Standard Deviation, Percentage testing hypothesis t-test and One-way ANOVA.

The research revealed that

1. Nakhon Sawan Sports School students had internal and external motivation and sport experience competitions with high level
2. Nakhon Sawan Sports School Students who had sex differences had no difference in internal - external motivation, except differences in class level and the number of sport competitions/per academic year, had difference in internal and external motivations with statistically significant at the .05 level.

Nakhon Sawan Sports school Students who had sex and class level differences, had sex difference inexperience sport competition sex cept difference in number of sport competitions/per academic year, had difference in experience sport competitions with statistically significant at the .05 level.

Keywords: sport competitions experience, sport motivation

บทนำ

โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์เป็นหนึ่งใน 12 โรงเรียนกีฬา ซึ่งสังกัดกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถและการพัฒนาความเป็นเลิศด้านกีฬาในปัจจุบันพบว่า มีแนวโน้มที่นักเรียนเลือกเรียนโรงเรียนกีฬามากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านกีฬา เพราะผู้ที่มีความสามารถทางด้านกีฬาได้รับการยกย่อง มีเกียรติยศ ชื่อเสียง นำมาซึ่งความภาคภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า ประกอบกับอาชีพนักกีฬาสามารถเลี้ยงดูและพึ่งพาตนเองได้ ตลอดจนทำประโยชน์แก่สังคมได้ด้วย ดังนั้นการเลือกเรียนโรงเรียนกีฬา จึงเกิดจากความต้องการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคม การจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ แต่ทั้งนี้ผู้เรียนต้องคิดเป็น คิดชอบ ทำเป็น ทำชอบ เป็นคนดี และเป็นคนเก่ง จึงจะสามารถพัฒนาตนใน

ด้านสติปัญญา ทักษะ ดังนั้น อารมณ์ สังคม ให้กับตนเองและ ครอบครัว มีความภาคภูมิใจ ตลอดจนเป็นชื่อเสียงของชุมชนและท้องถิ่น (ลิปพนธ์ เกตุทัต, 2538) ความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง ต้องอาศัยแรงจูงใจเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงจูงใจสูงจะมีความมานะพยายาม มีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรคและพยายามไปถึงเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้ ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม แรงจูงใจกับความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาจึงเป็นสิ่งที่คู่กันเนื่องจากแรงจูงใจเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรม ให้เป็นไปตามความต้องการและยังเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของบุคคล แรงจูงใจเป็น พลังกดดัน (Drives) หรือความปรารถนา (Desires) ที่ทำให้ทุกคนพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ในการแข่งขันกีฬา นอกจากนี้ต้องตั้งใจฝึกซ้อมเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย และทางด้านจิตใจ เพื่อให้เกิดทักษะทางกีฬา ประการสำคัญ ในการแสวงหาประสบการณ์นั้น คุณค่าของมนุษย์ขึ้นอยู่กับ การปรับตัวต่อปัญหาเนื่องจากมนุษย์ต้องพบปัญหาอยู่ตลอด การฝึกมนุษย์ให้แก้ปัญหาได้จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะว่าจะช่วยให้ขจัดปัญหาที่มาขัดขวางการดำเนินชีวิตได้ และชีวิตนั้นก็อยู่รอดตลอดไป ดังนั้นการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรง จากการพบสถานการณ์จริงจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการกระทำโดยมีผลกับนักกีฬาที่ได้มีประสบการณ์แข่งขันบ่อยๆ สม่าเสมอจะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำ นำไปสู่ความสำเร็จทางการกีฬา

ผู้ฝึกสอนกีฬามีหน้าที่ค้นหาวิธีการที่จะสร้างแรงกระตุ้นจากภายนอก เพื่อให้เกิดพลังแรงขึ้นอีก ทั้ง การสร้างแรงจูงใจมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการเพราะว่า ความต้องการ (Needs) มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน ในการฝึกซ้อมแต่ละครั้งหากว่าผู้ฝึกสอนได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของความต้องการแล้วสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเฉพาะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และด้วยการตอบสนองความต้องการเป็นการสร้างแรงจูงใจที่ดีทำให้นักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดี แรงจูงใจมีผลทำให้นักกีฬาทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็ง ในการฝึกซ้อม พิชิต เมื่องนาโพธิ์ (2534) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬา ที่ประสบความสำเร็จไว้ว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมารถเชื่อมั่น ในตนเอง มองผลงานของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด และมีแรงจูงใจสูงดังนั้นพลังแรงจูงใจจึงเป็นสิ่ง ที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมากและเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอน ที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาของตน การศึกษาเรื่องแรงจูงใจเป็นการศึกษาเหตุผล หรือเป้าประสงค์ของการแสดงพฤติกรรม ต่าง ๆ ของมนุษย์ โดยทั่วไปแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 2 แหล่งคือ จากแหล่งภายใน เช่น องค์ประกอบทางด้านความสามารถ และความภาคภูมิใจและแหล่งภายนอก เช่น เกียรติยศ ชื่อเสียง สุปรานี ขวัญบุญจันทร์ (2539) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาตั้งใจขยันฝึกซ้อม หรือ พยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถขณะแข่งขันต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาดิ้นตัวในขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ดังนั้น การศึกษาเรื่องแรงจูงใจด้านกีฬาและประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬา ในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนโรงเรียนกีฬามีแรงจูงใจและประสบการณ์การแข่งขันกีฬาต่างกันอย่างไร ผลจากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลเบื้องต้น ในการทำความเข้าใจและหาแนวทางส่งเสริมความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาอาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ ที่มีเพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน มีประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬา ต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประสบการณ์การแข่งขันกีฬา หมายถึง ความรู้หรือทักษะด้านกีฬาที่เกิดจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาด้วยการมีส่วนร่วมและสัมผัสกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

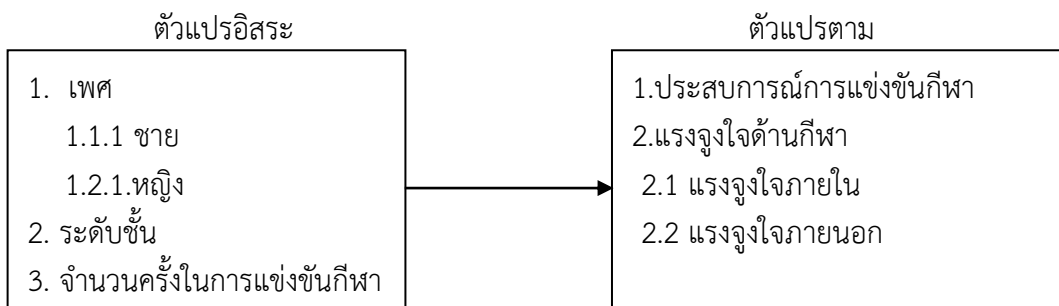
2. แรงจูงใจด้านกีฬา หมายถึง พลังหรือสถานะที่กระตุ้นให้นักเรียนโรงเรียนกีฬามีทิศทางการเล่นกีฬาอย่างมีเป้าหมาย มีความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่น ความพยายาม จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ แบ่งเป็น 2 ด้าน

2.1 แรงจูงใจภายในด้านกีฬา หมายถึง สิ่งผลักดันจากภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจจะเป็นเจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความรัก ความถนัด ความตั้งใจ การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ ต่อการเล่นกีฬา

2.2 แรงจูงใจภายนอกด้านกีฬา หมายถึง สิ่งผลักดันจากภายนอกตัวบุคคลที่มากกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม ประกอบด้วย รับบรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การได้รับการยอมรับยกย่อง ต่อการเล่นกีฬา

3. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นโรงเรียนกีฬาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬา ดำเนินการเรียนการสอนสายสามัญ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 327 คน (ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนและวัดผล โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ณ วันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2559) ประกอบด้วยนักเรียนโรงเรียนกีฬาเพศชาย จำนวน 168 คน และนักเรียนโรงเรียนกีฬาเพศหญิง จำนวน 159 คนรวมทั้งสิ้น 327 คน

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้ตารางสำเร็จรูปของตาม R.V. Krejcie และ D.W. Morgan (1970, หน้า 132 - 133) ที่ประชากร 327 คน ได้ตัวอย่าง 175 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามขนาดสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์การแข่งขันกีฬาและแรงจูงใจด้านกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากงานวิจัยของผู้เชี่ยวชาญและงานเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

ตอนที่ 2 แบบวัดประสบการณ์การแข่งขันกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีจำนวน 10 ข้อ เป็นข้อคำถามตามเชิงบวกแบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แบบสอบถาม มีข้อคำถามรวมทั้ง 10 ข้อ เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้ง 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจด้านกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา มีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ด้านได้แก่แรงจูงใจภายใน 15 ข้อ และแรงจูงใจภายนอก 15 ข้อ มีข้อคำถาม รวมทั้ง 30 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปหาคุณภาพของเครื่องมือหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (Item-Objective Congruence Index: IOC) และคัดเลือกใช้ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น ด้านประสบการณ์แข่งขัน เท่ากับ .9310 ด้านแรงจูงใจภายใน เท่ากับ .9260 ด้านแรงจูงใจภายนอกเท่ากับ .9401

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์เพื่อขออนุญาตการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถาม จำนวน 175 ชุด เก็บข้อมูลกับนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองได้แบบสอบถามกลับคืนมา 175 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องเพื่อนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามนำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. แบบสอบถามวัดประสบการณ์การแข่งขันกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา วิเคราะห์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจด้านกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างแรงจูงใจและประสบการณ์การแข่งขันกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬานครสวรรค์ จำแนกตาม เพศ โดยใช้สถิติ t-test ระดับชั้น และเปรียบเทียบรายคู่จำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาต่อปีการศึกษา โดยใช้สถิติทดสอบ One-way ANOVA ด้วยวิธีการ Scheffe

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ (n = 175)

ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	90	51.43
หญิง	85	48.57
รวม	175	100.00
2. ระดับชั้น		
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	83	47.43
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	92	52.57
รวม	175	100.00
3. จำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาต่อปีการศึกษา		
1- 5 ครั้ง	77	44.00
6 -10 ครั้ง	75	42.85
11-18 ครั้ง	23	13.15
รวม	175	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 175 คนเป็นเพศชาย จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 51.43 และเพศหญิง จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 48.57 เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 83 คน คิดเป็นร้อยละ 47.42 เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 92 คน เป็นคิดเป็นร้อยละ 52.57 เป็นนักเรียนที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา 1 – 5 ครั้ง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00 เป็นนักเรียนที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา ตั้งแต่ 6 – 10 ครั้ง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 42.85 และเป็นนักเรียนที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา ตั้งแต่ 11 – 18 ครั้ง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 13.14

2. การวิเคราะห์แรงจูงใจด้านกีฬาและประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์

2.1 ประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 44.95$, $SD. = 0.54$)

2.2 แรงจูงใจภายในในการเล่นกีฬานักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์โดยรวมมีแรงจูงใจภายในในระดับสูง ($\bar{x} = 67.34$, $SD. = 0.54$)

2.3 แรงจูงใจภายนอกในการเล่นกีฬานักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอกในระดับสูง ($\bar{x} = 59.35$, $SD. = 0.69$)

3. เปรียบเทียบ ประสบการณ์การแข่งขันของนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาต่อปีการศึกษา

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบประสบการณ์การแข่งขันของนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา ต่อปีการศึกษา (n = 175)

รายการ	ประสบการณ์การแข่งขัน		t	F	p
	ต่อปีการศึกษา				
	\bar{x}	SD.			
เพศ					
ชาย	45.50	0.80	2.51		0.570
หญิง	45.10	0.50			
ระดับชั้น					
ม.ต้น	45.40	0.82	-0.777		0.160
ม.ปลาย	45.60	0.56			
จำนวนครั้งในการแข่งขัน					
1-5 ครั้ง	45.70	0.85		0.443 *	0.010
6-10 ครั้ง	45.00	0.40			
11-18 ครั้ง	45.10	0.71			

* p < .05

จากตารางที่ 2 หลังนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ Scheffe พบว่า ประสบการณ์การแข่งขันของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่มีเพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน ส่วนประสบการณ์การแข่งขันต่อปีศึกษากับจำนวนครั้งในการแข่งขันค่ามีระดับเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ .05

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบ ค่าเฉลี่ยระดับประสบการณ์การแข่งขัน กับจำนวนครั้งในการแข่งขัน

จำนวนครั้งในการแข่งขัน	ประสบการณ์การแข่งขัน		
	1-5 ครั้ง ($\bar{x}_1 = 45.70$)	6-10 ครั้ง ($\bar{x}_2 = 45.00$)	11-18 ครั้ง ($\bar{x}_3 = 45.10$)
1-5 ครั้ง ($\bar{x}_1 = 45.70$)	-	0.7*	0.3*
6-10 ครั้ง ($\bar{x}_2 = 45.00$)	-	-	0.10*
11-18 ครั้ง ($\bar{x}_3 = 45.10$)	-	-	-

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยประสบการณ์การแข่งขัน ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1-5 ครั้งกับ 11-18 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สำหรับคู่ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1-5 ครั้งกับ 6-10 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา และคู่ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 6-10 กับ 11-18 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา ไม่แตกต่างกัน

4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ที่มี เพศแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในและภายนอก ไม่ต่างกัน ยกเว้น ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขัน

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบแรงจูงใจภายนอกของนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา (n = 175)

รายการ	แรงจูงใจภายนอก		t	F	p
	\bar{x}	SD.			
เพศ					
ชาย	42.7	0.56	6.46		0.590
หญิง	41.1	0.43			
ระดับชั้น					
ม.ต้น	41.8	0.11	-0.93*		0.017
ม.ปลาย	42.1	0.45			
จำนวนครั้งในการแข่งขัน					
1-5 ครั้ง	42.3	0.85		20.892*	0.000
6-10 ครั้ง	41.1	0.40			
11-18 ครั้ง	43.4	0.71			

* p < .05

จากตารางที่ 4 พบว่า หลังนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ Scheffe นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ที่มีเพศแตกต่างกันมีแรงจูงใจภายนอก ไม่แตกต่างกัน แต่ระดับชั้นและจำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายนอกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับจำนวนครั้งในการแข่งขันได้มีผลการทดสอบค่าเฉลี่ยระดับแรงจูงใจภายนอกมีจำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจภายนอก จำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน

จำนวนครั้งในการแข่งขัน	แรงจูงใจภายนอก		
	1-5 ครั้ง ($\bar{x}_1 = 42.30$)	6-10 ครั้ง ($\bar{x}_2 = 41.10$)	11-18 ครั้ง ($\bar{x}_3 = 43.40$)
1-5 ครั้ง ($\bar{x}_1 = 42.30$)	-	1.20*	1.10*
6-10 ครั้ง ($\bar{x}_2 = 41.10$)	-	-	2.30
11-18 ครั้ง ($\bar{x}_3 = 43.40$)	-	-	-

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับแรงจูงใจภายนอกของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1 – 5 ครั้งกับ 11 – 18 ครั้ง มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับคู่ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1 – 5 กับ 6 – 10 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา 6 – 10 กับ 11 – 18 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบ แรงจูงใจภายในของนักเรียน โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา (n = 175)

รายการ	แรงจูงใจภายใน		t	F	p
	\bar{x}	SD.			
เพศ					
ชาย	45.4	0.56	6.43		0.58
หญิง	45.2	0.43			
ระดับชั้น					
ม.ต้น	45.4	0.36	- 0.67		0.002
ม.ปลาย	45.5	0.22			
จำนวนครั้งในการแข่งขัน					
1-5 ครั้ง	45.4	0.45		20.44*	0.000
6-10 ครั้ง	45.2	0.54			
11-18 ครั้ง	45.5	0.54			

* p < .05

จากตารางที่ 6 พบว่านักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่มีเพศ แตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในไม่ต่างกัน ยกเว้น ระดับชั้น จำนวนครั้งในแข่งขันแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับจำนวนครั้งในแข่งขันได้ทำการทดสอบต่อไปด้วย Scheffe เพื่อหาคู่แตกต่างดังนี้ ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยระดับแรงจูงใจภายในที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบ ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจภายใน จำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน

จำนวนครั้งในการแข่งขัน	แรงจูงใจภายนอก		
	1-5 ครั้ง (\bar{x}_1)	6-10 ครั้ง (\bar{x}_2)	11-18 ครั้ง (\bar{x}_3)
1-5 ครั้ง (\bar{x}_1)	-	0.2*	0.1*
6-10 ครั้ง (\bar{x}_2)	-	-	0.3*
11-18 ครั้ง (\bar{x}_3)	-	-	-

จากตารางที่ 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับแรงจูงใจภายใน ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ คู่ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1 – 5 กับ 11 – 18 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับคู่ที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขัน 1 – 5 กับ 6 – 10 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา, และ 6 – 10 กับ 11 – 18 ครั้ง/ต่อปีการศึกษา มีแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ที่มีเพศ แตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในและภายนอกไม่ต่างกัน เพราะว่า นักเรียนโรงเรียนกีฬา จังหวัดนครสวรรค์ เลือกเรียนโรงเรียนกีฬาเนื่องจากเห็นว่ากีฬาทำให้สนุกสนานและเพลิดเพลิน ที่ว่า แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่ต้องการจะกระทำเพราะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Competence) มีความมุ่งมั่นด้วยตนเอง (Self-determination) ความพยายามที่จะกระทำ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตนเอง ดังนั้น แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นเพราะความสนุกสนานท้าทายเสี่ยงภัยและชอบการแข่งขันโดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องแรงจูงใจภายในเป็นแรงขับภายในตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเพราะเล่นแล้วสนุกสนานทำให้มีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่ทำซึ่งตรงกับทฤษฎีความต้องการตามหลักของเมอร์เรย์ (Murray H. Henry, 1938) ที่ว่าความต้องการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคลหรือต้องการสร้างความประทับใจในตนเองต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็นได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเวศสันติภาษา (2553) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 26 และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬายิมสันทนาการของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดงที่พบว่านักกีฬาเลือกเล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬาเพราะรู้สึกมีความสุขสนุกสนานจากการเล่นกีฬาและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของจักรดาว โปธิเสน (2555) ที่ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยพบว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งประเภทบุคคลและทีมมีลักษณะเดียวกันคือเพื่อความสนุกสนานความสนใจซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะทุ่มเทให้กับสิ่งนั้นเป็นการแสดงออกถึง ความต้องการและพยายามกระทำพฤติกรรมต่างๆออกมาเพื่อที่จะให้ตนประสบผลสำเร็จซึ่งเป็นลักษณะของแรงจูงใจแบบภายในแสดงให้เห็นถึงนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยทั้งสองประเภทเป็นผู้ที่มองเห็นคุณค่ามีความรู้สึกที่ดีมี

ความต้องการในการเล่นกีฬาที่มีความสนใจในอันที่จะพัฒนาความสามารถและปรับปรุงทักษะให้ได้ใกล้เคียงกับมาตรฐานของนักกีฬาระดับโลกสำหรับเพศต่างกันแต่แรงจูงใจภายนอกไม่ต่างกันเนื่องจากผลการวิจัยของ ลูติมา เมืองจันทร์ (2553) พบว่า การสนับสนุนของบุคคลใกล้ชิดเช่นญาติครูและผู้ฝึกสอนกีฬาทำให้เกิดแรงจูงใจอยากเล่นและฝึกซ้อมกีฬาอย่างจริงจังและมีผลทำให้เกิดการพัฒนาทักษะความสามารถในการเล่นกรีฑาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและทำให้เกิดกำลังใจในการฝึกซ้อมและแข็งแรงขึ้นนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของจักรดาว โพธิเสน (2555) มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเป็นแบบแรงจูงใจภายนอกมากกว่าภายใน

2. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ ที่มี ระดับชั้น และจำนวนครั้งในการแข่งขันต่อปีการศึกษา แตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในและภายนอกด้านกีฬา ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้นและมีจำนวนครั้งในการลงแข่งขันต่อปีการศึกษา ล้วนมีผลต่อแรงจูงใจภายในและภายนอกด้านกีฬามากขึ้น แสดงว่า การได้รับโอกาสเรียนรู้จากสภาพจริงที่ในการแข่งขันเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ตรง สอดคล้องกับคำกล่าว John Dewey ที่กล่าวว่า กระบวนการสร้างสรรค์ประสบการณ์ใหม่ ที่ต่อเนื่องกับประสบการณ์เก่า ช่วยส่งเสริมให้เกิดประสบการณ์ใหม่ เพื่อเป็นวิถีนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจ ในปัจจุบันและอนาคตได้ เช่นเดียวกับนักกีฬา การแข่งขันกีฬา ต้องทำอย่างต่อเนื่อง ประสบการณ์ทำให้ได้ปฏิบัติจริง ฝึกคิด ฝึกลงมือทำ ผลที่ได้จากประสบการณ์ ทำให้สัมพันธ์กับการกระทำก่อให้เกิดแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกแตกต่างกัน

3. นักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ที่มีเพศ ระดับชั้น แตกต่างกัน มีประสบการณ์ในการแข่งขันไม่ต่างกัน ยกเว้น จำนวนครั้งในการแข่งขัน แตกต่างกัน มีประสบการณ์การแข่งขันกีฬาต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1 นักเรียนโรงเรียนกีฬาที่มี เพศและระดับชั้น ต่างกัน มีประสบการณ์ในการแข่งขันไม่ต่างกัน เพราะว่า เพศชายหรือเพศหญิง แม้ว่าจะเรียนต่างระดับชั้น มีโอกาสได้รับการพัฒนาด้านกีฬาไม่ต่างกัน ซึ่งทำให้ประสบการณ์ที่ได้รับไม่แตกต่างกัน นักเรียนโรงเรียนกีฬาทุกคนที่ประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญเกิดจากการฝึกซ้อมและมีระเบียบวินัยในตนเองสอดคล้องพิชิต เมื่อนานาโพธิ์ (2534 หน้า 44) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้วานักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อยสมาธิดีเชื่อมั่นในตนเองมองผลงานของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดและมีแรงจูงใจมากดังนั้นพลังแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมากและเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างประสบการณ์ด้วยการแข่งขันให้เกิดกับนักกีฬาของตน

3.2 นักเรียนที่มีจำนวนครั้งในการแข่งขันแตกต่างกัน มีประสบการณ์แข่งขันกีฬาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากจำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬามากขึ้นจะทำให้รู้จักตนเองดีขึ้น โดยเฉพาะจุดแข็งและจุดอ่อน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะจุดอ่อนให้เหลือน้อยที่สุด ดังนั้นความสำเร็จของนักกีฬาซึ่งมาจากส่วนสำคัญที่สุด คือ จำนวนครั้งในการแข่งขันกีฬา (Willis. 1982 p.10)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการจัดแข่งขันให้กับนักเรียนโรงเรียนกีฬาในจังหวัดต่าง ๆ
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจด้านกีฬาระหว่างนักเรียนโรงเรียนกีฬากับนักเรียนที่เรียนโรงเรียนปกติ
3. ศึกษาแรงจูงใจด้านกีฬาของผู้ฝึกสอนของโรงเรียนกีฬากับผู้ฝึกสอนในโรงเรียนปกติ

เอกสารอ้างอิง

- จักรดาว โปธิเสน. (2555). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย*
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาศาสตร์ออกกำลังกายและการกีฬา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ฐิติมา เมืองจันทร์. (2553). *แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาปีการศึกษา 2551*.
ปริญญาานิพนธ์กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอนพล. 437 จิตวิทยาการกีฬา*.
กรุงเทพฯ:ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สีปนนท์ เกตุทัต. (2538). *การศึกษาไทยในยุคโลกาวิวัฒน์.ปัดตานี : คณะศึกษาศาสตร์*
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สีบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบคำสอนวิชาพล 411 จิตวิทยาการกีฬา*.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- Murray, Henry H. (1938). *Explorations in Personality*. New York : Oxford University Press.
- Willis, J. D., & Compbell, L. F. (1992). *Exercise Psychology*. Champaign, IL: Human Kinetics.